

Samtidskonstdagarna

Hållbar – tøjbar

Jag kollar runt. Det första som slår mig är hur vitt rummet är.

Innan vi börjar har jag frågeställningar kring landsbygd och stad, vilken roll folkhögskola har och tankar kring mitt egna fattiga kulturella kapital. Mest är jag inställd på att se, lyssna och lära. Vad kommer hända i dessa rum med den här samlingen av människor? Vilka frågor kan jag ställa? Hur mycket plats kan jag ta? Vilken information kan jag ge och ta emot?

Det är första gången jag vistas i ett rum med så många betydelsefulla människor inom konst. Jag åker med i min position som folkhögskollärare men konstnären i mig iakttar och är med bakom axeln och reflekterar ibland.

Det pratas om investeringar i konsten när bidragen blir mindre. Hur ska vi fortsätta överleva om vi inte får tillräckligt med stöd? Behöver vi hitta andra strategier funderar jag? Samarbeta mer och bjuda in från norr till söder, öst och väst?

Jag tänker att det hör ihop med tillgänglighet, med bättre tillgänglighet kan konsten också bli större och starkare. I min första mening om att rummet är vitt är gruppen under samtidskonstdagarna alldeles för homogen och tillgängligheten kan alltså inte vara ultimata i nuläget.

Det jag ser i min hemkommun Mora och min födelsekommun Älvdalen är den växande rasismen, men även i Sverige i stort. Vart kan vi börja för att förebygga rasismen som jag tror måste arbetas med i tidig ålder. Det behöver grundas i förskola och grundskolan när pratet hemma vid köksbordet rotar sig stark. Uppfostras barn till att vara rädda för det som inte varit norm stängs människor ute och det blir svårt för de utestängda att finna styrka att komma in, ta plats och känna sig som en självklar del. Det är min egen erfarenhet när det handlar om det kulturella kapitalet.

Så, på en liten ort som Mora, och i allra högsta grad Älvdalen, satsas det inte direkt på konsten. Vem väljer konsten i min kommun? Som nyfödd folkhögskollärare och långsamt aktiv konstnär ser jag stora brister i kulturen och vad som är fokus här. En del flyttar in men flyttar sedan ifrån för att utbudet av kultur är alldeles för litet. Unga som söker en väg i konsten har inte mycket att hämta här. Kommunen har fokus på sport, Vasaloppet och överlever på Anders Zorn, som absolut är en viktig del i vårt kulturarv, men mer än det känner jag skulle kunna samsas på samma yta.

Mitt uppdrag som lärare med folkbildning i fokus är att verka demokratiskt, hållbart och stärka individen. Inte bara lära ut kunskap utan även hålla det samtida samtalet vid liv och föra dialog kring viktiga frågor.

Jag kommer hålla i någon typ av workshop på min arbetsplats med både personalgruppen och kursdeltagare för att lyfta dessa frågor. Vilka nya och gamla strategier ska vi lyfta för att främja rasismen, göra konsten lika självklar på landsbygd som stad och därmed stärka konsten? Den hållbarheten behöver konstvärlden också jobba på.

Lina Gabrielsson

